

hold til Loven af 1925, og i de fleste af disse faa Tilfælde har de paagældende Byplaner kun angaaet meget lokalt begrænsede Opgaver. I de seneste Aar er Loven benyttet saa lidt, at man næsten kunde anse den for at være gaaet ud af Brug.

»Grunden hertil er næppe,« — anføres det i Bemærkningerne — »at der hos de kommunale Bestyrelser ikke er tilstrækkelig Sans for den almene Interesse i, at Bebyggelsen finder Sted under en vis Regulering fra det offentliges Side i Henseende til dens Benyttelse og indbyrdes Beliggenhed. Lovens ringe praktiske Anvendelse maa sikkert i overvejende Grad tilskrives Lovens uheldige *Erstatningsbestemmelser*, der har begrundet den i Kommunalbestyrelserne udbredte Opfattelse, at der med Tilvejebringelsen af en Byplan i Henhold til Loven er forbundet en økonomisk Risiko af et paa Forhaand uberegneligt Omfang.«

Kritikken af Lovens Erstatningsbestemmelser havde navnlig Hensyn til tre, hvert for sig uheldige Forhold. For det første forudsatte Loven, at alle Dispositioner fra det offentliges Side ifølge en Byplan kunde begrunde et Erstatningskrav imod det offentlige, ikke blot som Følge af egentlige Ejendomsafstaaelser, men ogsaa ifølge Bestemmelser om visse Begrænsninger af Raadighed over eller Benyttelse af fast Ejendom, i hvilken der i øvrigt ikke gøres Indgreb. Paa dette Punkt var Loven ogsaa i afgørende Strid med Grund sætningerne i en Række andre Love, hvorefter det anses som en Selvfølge, at det offentlige af Hensyn til den almene Sundhed og Sikkerhed kan fastsætte de nærmere almindelige Regler for Benyttelsen af saavel løs som fast Ejendom, uden at dette paa nogen Maade kan begrunde Krav mod det offentlige paa Erstatning.

For det andet var der i Loven af 1925 ikke foreskrevet Friste for Fremsættelse af Erstatningskrav, saaledes at det er forekommet, at der endog et Par Aar efter en Byplans Tilvejebringelse har kunnet fremsættes nye Krav om Erstatninger.

Endelig var der i Loven aabnet den enkelte Grundejer Adgang til i visse Tilfælde ganske at tilsidesætte den af Takskationskommissionen trufne Afgørelse af et ham vedrørende Erstatningskrav ved uden anden Begrundelse, end at han var utilfreds med Afgørelsen, at fordre, at Kommunen skulde overtage Ejendommen efter Vurdering.

Disse Erfaringer har man haft for Øje ved Udformningen af den nye Lov, der i øvrigt i Overensstemmelse med selve Byplanstanken hviler paa den Grundsætning, at ingen Bebyggelse er noget rent privat Anliggende, men nødvendigvis maa undergives en vis Regulering efter almene Hensyn, alt efter dens Karakter.